

SYYSKOKOUSKUTSU

Pieni- ja Isokenkäiset ry:n (Små och stora skor rf) sääntömääräinen syyskokous pidetään lauantaina, 24. päivänä lokakuuta 1998 Lahdessa Hotelli Cumuluksessa, Vapaudenkatu 24, alkaen klo 14.

ESITYSLISTA

1. Kokouksen avaus
2. Kokouksen järjestäytyminen; valitaan kokoukselle
 - puheenjohtaja
 - sihteeri
 - kaksi pöytäkirjan tarkastajaa
 - kaksi ääntenlaskijaa
3. Kokouksen laillisuuden ja päätösvaltaisuuden toteaminen
4. Kokouksen esityslistan hyväksyminen työjärjestykseksi
5. Esitetään edellisen kokouksen (29.3.98) pöytäkirja, joka on julkistettu jäsenlehdessämme KENGÄN KOPUTUKSIA nro 2/98.
6. Vahvistetaan hallituksen laatima toimintasuunnitelma, tulo- ja menoarvio sekä liittymis- ja jäsenmaksut vuodelle 1999.
7. Valitaan yhdistykselle vuodeksi 1999 puheenjohtaja ja neljästä kuuteen (4-6) hallituksen jäsentä sekä kahdesta kymmeneen (2-10) varajäsentä uusien, 4.8.98 hyväksytyjen sääntöjen mukaan.
8. Valitaan yhdistykselle kaksi tilintarkastajaa ja kaksi varatilintarkastajaa.
9. Käsitellään muut kokoukselle esitetyt asiat: Messut vuonna 1999, niiden rahoittaminen; yhdistyksen edustajat pitkien maailmankonferenssiin.
10. Muut asiat
11. Päätetään kokous.

Tervetuloa syyskokoukseen Lahteen! Ota mukaasi tämä jäsenlehti, koska se sisältää kokousmateriaalia, jota ei jaeta kokouspaikalla.

HALLITUS

Jäsenemme Anne Hiipakka on purkanut kokemuksiaan pakinaan, jonka saamme seuraavassa julkaista:

Nirsot jalat

Olisihan minun pitänyt arvata. Eikä siinä edes mitään arvaamista ollut, tietämistä se oli. Tarkoitin, että kaikkien jalathan niin tekevät. Tai ehkäpä minun ovat sittenkin poikkeus, mikä kauhea ajatus.

Joka tapauksessa kaikki taphtui yhtenä tiistaina, kun lähdin hakemaan kaupasta juustoa. Hain minä paljon muutakin, mutta se on sivuseikka. Ajattelin, että samallahan voin pistäytyä kenkäkaupassa kadun toisella puolella. Tuttu myyjä tervehti jo ovella ja kiilautui palvelemaan koska muitakaan asiakkaita ei ollut. - Minkähänlaista kenkää laitetaan? - Minä vain katselen. En tiedä, ostanko, mutisin. Myyjä nyökkäsi, vetäytyi diplomaattisesti taustalle ja jäi väijymään hyllyjen väliin. Vasemman seinustan juhlaistenkenkien seireenilaulu veti minut haaveksimaan vaaleanpunaisia ajatuksia neljä numeroa pienemmästä jalasta. Minut nähdessään Pulmusten Al Bundy kirkaisi kimakasti ja ryntäsi näyteikkunan läpi karkuun, mutta niin kauan kuin muistan, olen haaveksinut korkokengistä. Sinisistä, punaisista, vihreistä, kirjavista, kauniista korkokengistä.

Vasen jalkani irvisteli jo rumasti. Sillä on ollut uhmaikä siitä asti, kun numero 41 kävi sille tukalaksi. Oikea jalkani yleensä myötäilee vasenta, mutta sillä on sentään myötätuntoisempi sävy. Oikea on aina ollut pehmpi sisartaan. - Juhlaistenkenkä? hyrisi myyjä korvanjuuressa. Hän oli liukunut siihen huomaamatta. Pudistin päätäni. - Ei. Mutta ehkäpä kävelykengät..., kuulin sanovani, ennen kuin tajusin, että olin käytännössä mennyt. Tai siis rahani olivat. Myyjä huiskahti tiehensä, vilisti kuin villiminkki ympäri myymälää ja palasi pahemmin huohottamatta mukanaan sylillinen kenkiä. Hänen silmissään kiilui verhotun päättäväinen katse. Korvissani alkoi kaikua Wagnerin Jumalten tuho. - Ehkäpä nämä käyvät. Niissä on nahkapäällinen, tukeva kantakappi ja hyvä malli, myyjä esitteli. Tungin kengät jalkaani ja aavistelin aivan oikein pahinta. - Ha haa, huusi vasen jalkani pilkallisesti. - Aiotko rumentaa minut näillä halveksittavilla pikku sämpylöillä? - Älä nyt, hyväthän nämä ovat, lepytteli oikea. - Varpaanväli kiinni! Minä en tykkää näistä! vasen kiljui kuin vihollinen. - Oikea käy, mutta vasen on vähän pieni, selitin sävyisästi myyjälle. - Katsos, vasen isovarvas on tällainen suora pökäle, kun taas oikea kaartuu kengän mukaan. - Niin,

kun se sai pienenä tällin päähänsä, vasen virnuili ilkeästi. - Se oli vahinko, minkä minä sille voin, oikea puolustautui tuhtuneena. Oikea ukkovarvas oli tosiaan taittunut loppuiäkseen vinoksi 11-vuotiaana.

- Jospa kokeilisin jotakin toista mallia, ehdotin kiireesti, ettei sota pahenisi. Vasen jalkani nyki jo siihen malliin, että pian se potkaisi oikeaa. Onneksi sen huomio kiinnittyi myyjään. - Paljonko lyödään vetoa, ettei tuo löydä kunnon kenkiä, se virnisti pilkallisesti. Myyjä asetti lattialle taas yhden parin kenkiä, jotka yritin survoa jalkaani. Vasen jalka kiljui kuin pistetty sika, eikä oikeallakaan ollut hääviset oltavat.

- Ovatko nämä varmasti neljäkolmoset? kysyin. Myyjä nyökkäsi ja näytti numeroa kengän sisältä. Totta se oli. Kaiken kukkuraksi kengät olivat kotimaiset. Aloin olla epätoivoinen, mutta myyjä ei hellittänyt. Kiilto hänen silmissään lähenei fanaattisuutta. Hän kiskaisi telineestä miesten kengät vakuuttaen, ettei nykyään ollut enää väliä, pitivätkö naiset miesten kenkiä vai päinvastoin. Mallit ovat kaikille samat. Eläköön tasa-arvo, jotain konkreettista hyötyä siitäkin on.

- Nahkaa, kuiskasi oikea. - Se venyy. - Nahkaa kuiskasi vasen. - Se venyy muodottomaksi. - Nahkaa, sanoi myyjä ylpeänä, aivan kuin hän olisi itse tehnyt juuri tämän parin. - Leikkaus on hyvä, tuo kohta katkaisee pituutta ja saa kengän näyttämään sirommalta. - Totta, myönsin. - Nämä kuitenkin puristavat vähän... - Hetkinen, meillä on välikokoja, myyjä hihkaisi ja juoksutti välikokoisen parin paikalle. Kengät menivät helposti jalkaan, se niiden eduksi on laskettava. Kävelin edestakaisin, ja pääni oli ajatuksista tyhjä. Ainut mikä oli varmaa, oli se, että kengät kutistuivat kotimatalla. Se oli outo mutta alati toistuva luonnonilmiö.

- Nämä eivät purista, vasen myönsi vastahakoisesti. - Väljä kantapäältä, moitti oikea. - Lopsuvat kävellessä. Ja ne ovat väärän värisetkin. - Mitä sinulla on tummaa myrkynvihreää ja karhunkakanruskeaa vastaan, vasen kivahti. En ollut uskoa korviani, se todella piti näistä kengistä. Oikea oli epäroivällä kannalla.

- Minä otan nämä, päätin niiden puolesta. - Minä tosiaan tarvitsen kävelykengät. - Jess! huudahti vasen. Ääh! ähkäisi oikea. - Aina vasen saa tahtonsa läpi.

- Tämä oli hyvä valinta. Näitä menee näin keväällä paljon, myyjä selitti. Näin sieluni